

СНЕЖАНА МИНИЋ

ПРИЧЕ КАО ПЕСМЕ
(једноминутне новеле)

СА И БЕЗ ЗБОГОМ, свему томе

У ствари, страница није пронађена ... каже компјутер, наша природна вештачка интелигенција. Редовно виђам оне који не постоје. Који су мртви годинама. Који су мртви од пре два дана. Који се зову као ја, раде исте ствари и радили су као ја, рођени у зиму... представили се у зиму. И похађали исту школу, од истих болести пелцовани. Мутно Дунаво је Велика вода, раздвојила нас, али вода је наш живот, од безнађа до наде и натраг. Нанизано у неизмерљивом низу. И хуји, и шуми под прозором. „Не путуј пријатељу, свет је велики за наше јадно срце!” – пронашла је и открила ми ту Рембрантову реченицу, на остацима, на гробљу свих наших одлазака и долазака, моја далека другарица. Не бој се, ниси сама!

EUN NIM RO¹

Тражим оно што нисам изгубила ... тако је сликала... малим, кратким потезима четком. Као да пише и преписује нешто и клечи у башти на трави са огромним папиром испред себе и повлачи црну црту и та црта се даље рачва и прави друге дуге кратке линије и каже: Постоје жабе које скачу са листа на лист, постоје жабе које чуче на једном листу и онда направе тај велики скок...

¹ Јужнокорејска сликарка (1946–2022).

У ГЕТЕОВОЈ ДНЕВНОЈ СОБИ

Та предивна кућа светске књижевности налази се на Тргу женског плана (*Frauenplan*), на месту ту претходно постојеће цркве: Маријине цркве, и свих „наших драгих госпи”. Са унутарњим двориштем, мислим за кочије. Много плаве боје свуда, посебно у дневној соби, опонашани склад грчке класике, или просто море. Велика глава гипсана богиње Атине, или Хере. Или Јуноне, класична лепота као таква. На столу. Слике из грчке митологије. Неколико сатова у дрвеном оквиру, на комодама. У радној соби: кревет у углу, полице, пулт. Стилски ормани. Збирка минерала у ходнику, прашњава. Са погледом на прелепу башту. Питам где је Гете седео и писао. Жена која ту ради у музеју и стара се о посетиоцима: „Он је диктирао. Није писао.” Помислим на Екермана. На мрљу од мастила у Ауербаховом подруму... *Dr Faust*.
Писати по диктату. И не само унутарњем.
„Изнад врхова свих је мир!” Тако је он певао.

ИМИТАЦИЈА ЈЕ ЛЕПА

Брод су наручили да им се направи у Пољској. Као мала јахта, са салоном, спаваћом собом, кухињом, библиотеком, у бродским условима. Довезли су брод и поринут је у Источно море, привезан и ту стоји. Стајаће, неће пловити... само имитација... да довољно дуго гледаш у воду, да довољно дуго пловиш и пијеш кафу у дневној соби и свуда је море... море као такво: унутрашње море спољашњег мора унутрашњег мора великог црног таласа...

ОВДЕ СТАЛНО ПАДА КИША

Овде је то нормално. Пада. Носимо кишобране. Мада не носимо кишобране. Увек у ситној воденој измаглици, мантилу, са дебелим ципелама и са капуљачом. Овде небо није плаво, осим понекад лети. То није та плава боја, то је „пруско плава”, мислим да је тако зову они из Бурсије. Плава која се цеди, мада је више сива. Обришете лице од те сумаглице, која је водица, можда света водица, и све креће из почетка.
Некуд отићи, негде стићи. Појести нешто у међувремену. Укључен радио емитује вести из другог света, нешто се дешава. Или ће се управо десити. Тешко је покренути се.
А кишне капи су наше сузе.

СТРАХ У СНУ

Стални сан који ме прати, понавља се у разним верзијама:
За микрофоном, са неким цез оркестром у позадини, предивне
мелодије, музика, и ја треба да певам, сви очекују да почнем, нема
програма и морам да измислим текст одмах, на лицу места...
музика непрестана на бини, на моменте певам:
Кишни дан киши, киша, кишно, волим те водено, јее, јеее,
on my mind,
певам неповезане вокале, неке песме које су ми познате у
деловима, поједине рефрене, гласови као крици или обратно,
пратећи вокали или само вокализоване речи, и онда однекуд звук
трубе и то дечачко лице, Душко Гојковић, о, тај зрак топлине, и
нешто свира познато, таласи се шире, балада, позната ми је,
април, април је најокрутнији месец, сви то знају, и то се завршава
његовом соло партијом, онда заједно певамо Тамо далеко, далеко
крај мора... нема мора, све је далеко, али ми певамо, и ту се сан
окончава... и опет се враћа... испуњава празан простор чежње,
која је музика... *How blue can you get?...* да, више је то блуз...

БЕЛА ВРАНА

Каже да је он бела врана. Не знам да ли уме да свира. Музика је
у његовом срцу. Лао Це је измислио тонску лествицу од пет
тонова. Црне дирке на хармоници. Његова је песма „Бубамара“
коју сви певамо...
Живот је чудесан, бајка, тајанствено острво. За дечака одраслог
по малим хотелима на Ибарској магистрали. Његови пријатељи
из детињства, Робинзон Крусо, Гуливер, Тил Ојленшпигел,
Последњи Мохиканац, прате га и даље на путу. Могао би свирати
саксофон, или хармонику, узгајати коње, трговати коњима, или
само возити бицикл до краја света и натраг.
– Наручите ми трактор, да ме извуче одавде!
Доћи ће црно јагње и морам се сакрити...